

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1787/2021
15.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Павле Видановић, адвокат из ..., против туженог „Факултет техничких наука“, Косовска Митровица, чији је пуномоћник Ђурђевка Младеновић, Живковић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2126/2020 од 26.02.2021. године, у седници одржаној 15.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2126/2020 од 26.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2126/2020 од 26.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1188/18 од 12.03.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО колико буду износили по стопи на дан уплате на износе уговорене накнаде које је тужиоцу исплаћивао тужени по основу уговора о допунском раду у периоду од 01.01.2001. године до 30.09.2010. године, ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 58.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате, док је одбијен део захтева за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од дана пресуђења па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2126/2020 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и одлука о трошковима поступка садржана у

усвајајућем делу става другог изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужени да на основице уговорене накнаде које је тужиоцу исплаћивао тужени по основу уговора о допунском раду, уплати законом предвиђене доприносе Републичком фонду ПИО. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса, поднета је 17.09.2018. године, а вредност предмет спора одређена у тужби је 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је у смислу одредбе члана 165. став. 1 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић